

De his, qui animas ad impudicitiam pelliciunt, cum dicant nihil mali esse

Περὶ τῶν δελεαζόντων ψυχὰς πρὸς ἀσέλγειαν, ἐν τῷ λέγειν, ὅτι οὐδὲν ἔστι τὸ πρᾶγμα

Τῷ προφήτῃ Ἰεζεκιὴλ εἶπεν ὁ Θεός· καὶ σύ, υἱὲ ἀνθρώπου, σκοπὸν δέδωκά σε τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ, καὶ ἐὰν ἀκούσης ἐκ στόματός μου λόγον, καὶ διαπειλήσης αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ. Ἐν τῷ λέγειν με τῷ ἀνόμῳ, θανάτῳ θανατωθήσῃ, καὶ οὐ διεστειλω, οὐδὲ ἐλάλησας τοῦ διαστειλαί τῷ ἀνόμῳ τοῦ ἀποστρέψαι ἀπὸ τῶν ὁδῶν αὐτοῦ, τοῦ ζῆσαι αὐτόν· ὁ ἄνομος ἐκεῖνος τῇ ἀνομίᾳ αὐτοῦ ἀποθανεῖται, καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρός σου ἐκζητήσω. Σὺ δὲ ἐὰν διαστειλῇ τῷ ἀνόμῳ, καὶ μὴ ἀποστρέψῃ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀνομίας αὐτοῦ, ὁ ἄνομος ἐκεῖνος ἐν τῇ ἀδικίᾳ αὐτοῦ ἀποθανεῖται, καὶ σὺ τὴν ψυχὴν σου ῥύσῃ. 208 Ταῦτα δὲ ἀκούοντες, ἀγαπητοί, μετὰ φόβου καὶ τρόμου τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν κατεργασώμεθα, μὴ περικακοῦντες πρὸς νουθεσίαν ἀλλήλων, μὴ τὰ πρὸς χάριν ἡδονῆς διαλεγόμενοι ἀλλήλοις, ἀλλὰ τὸ συναρμόζον τῇ ἐκάστῳ ἡμῶν σωτηρίᾳ· ἐν τούτοις γὰρ εὐδοκεῖ ὁ Κύριος. Ὁ γὰρ Ἐχθρὸς οὐκ ἡρεμεῖ ἐφαπλῶν τὰς ἰδίας παγίδας. Ἀναγκαῖον οὖν καὶ ἡμᾶς μὴ ἀμελεῖν τῆς ἐν ἀλλήλοις ἀγάπης. Δυνατὸς γὰρ ἔστιν ὁ Θεὸς συντρίψαι αὐτοῦ τὰς παγίδας καὶ ῥύσασθαι ἡμᾶς τῆς ἐκείνου κακουργίας. Ἐμοῦ δὲ ἡ καρδιά ἀλγεῖ καὶ τὰ ἐντός μου ἐστράφη ἐν ἐμοί, περὶ ὧν ἀκήκοε τὸ οὖς μου. Ὅθεν ἀδελφικὴν συμβουλίαν ἄρχομαι πάλιν ποιεῖσθαι πρὸς σέ. Μὴ σε ἀπατάτωσαν ἄνδρες φιλήδονοι καὶ ἀπονενοηκότες τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς πράττειν ἔργα δυσσεβείας· αὐτοὶ γὰρ εἰσιν οἱ ἀπόγονοι Σοδόμων. Ὡν γὰρ τις τὰ ἔργα ζηλοῖ, ἐξ ἀνάγκης τούτων υἱὸς κληθήσεται. Φεῦγε τοίνυν τὴν τούτων ἐργασίαν καὶ μίμησιν, ἵνα σὺν τῷ κρίματι καὶ τὴν ἐπωνυμίαν διαδράσης. Δεινοὶ γὰρ εἰσι τῇ προαιρέσει, καὶ πικροὶ τοῖς τρόποις, οἱ χαλεποὶ κόλακες. Οἱ μὲν προφανῶς ἀπατᾶν σπουδάζουσιν, οἱ δὲ καὶ 209 εὐλάβειαν ὑποδύονται καὶ ταπείνωσιν ὑποκρίνονται, κατὰ τὸ γεγραμμένον· ἔχοντες μὀρφωσιν εὐσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἡρνημένοι. Ὅθεν καὶ διὰ τὸ μὴ ἐλεγχθῆναι ὑπὸ τῆς τεκνογονίας, κυβεῖα κέχρηται ταῖς ἡδοναῖς· ἀφήρηται γὰρ ἀπ' αὐτῶν ὁ τοῦ Θεοῦ φόβος καὶ ἡ ἐπίγνωσις αὐτοῦ, καὶ οὐ μόνον αὐτὰ ποιοῦσιν, ἀλλὰ καὶ συνευδοκοῦσι τοῖς πράττουσι. Καὶ τὸ μέγα καὶ βαρὺ τοῦτο ἀσέβημα σφόδρα κατευτελίζουσιν, ἵνα πάντα ἄνθρωπον ἀγρευσοῖ πρὸς παράβασιν ἐντολῶν Θεοῦ. Ὁν τρόπον γὰρ οἱ βουλόμενοι ἀνελεῖν λέοντα, μετὰ τὸ ὀξύναι τὸ δόρυ ἐπιχρίουσι μέλαν τὸν σίδηρον πρὸς τὸ ἀμαυρῶσαι τὸ στίλβον, καὶ οὕτω καιρίαν τὴν πληγὴν αὐτῷ διδοῦσιν, οὕτω καὶ οὗτοι διὰ τοῦ κατευτελισμοῦ καὶ κολακείας ἀνόμου προσκαλοῦνται τοὺς ὑπηκόους ἐπ' ὀλέθρῳ τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς. Καὶ ὡσπερ ἐκ φωλεοῦ τινος ἐκπορεύεται πλῆθος ἰοβόλων θηρίων, οὕτω καὶ ἐκ καρδίας τῶν τοιούτων ἀνθρώπων ἐκπορεύεται πλῆθος διαλογισμῶν πονηρῶν· καρδιά γὰρ, φησί, διεστραμμένη τεκταίνεται κακὰ ἐν παντὶ καιρῷ. Χρὴ οὖν βραχεὰ παραθέσθαι ἐκ τῶν θείων Γραφῶν πρὸς ἔλεγχον καὶ 210 ἀνατροπὴν ἀνθρώπων πονηρῶν, ἐπανόρθωσιν δὲ καὶ ἀσφάλειαν τῶν μετανοεῖν βουλομένων. Φησὶ γὰρ ὁ Παροιμιαστής· υἱέ, φύλασσε νόμους πατρός σου, καὶ μὴ ἀπώση θεσμούς μητρός σου· ἄφασαι δὲ αὐτοὺς ἐν σῇ ψυχῇ διαπαντὸς καὶ ἐγκλοίωσαι ἐπὶ σῷ τραχήλῳ. Ἦνίκα ἐὰν περιπατῆς, ἐπάγου αὐτὴν καὶ μετὰ σοῦ ἔστω· ὡς δ' ἂν καθεύδῃς φυλάσσωσί σε, ἵνα ἐγειρομένου σου συλλαλώσῃ σοι. Ὅτι λύχνος ἐντολὴ νόμου καὶ φῶς, καὶ ὁδὸς ζωῆς ἔλεγχος καὶ παιδεία, τοῦ φυλάσσειν σε ἀπὸ γυναικὸς ὑπάνδρου καὶ ἀπὸ διαβολῆς γλώσσης ἀλλοτρίας. Μὴ σε νικήσῃ κάλλους ἐπιθυμία, μηδὲ ἀγρευθῆς σοῖς ὀφθαλμοῖς, μηδὲ συναρπασθῆς ἀπὸ τῶν αὐτῆς βλεφάρων· τιμὴ γὰρ πόρνης ὄση καὶ ἐνὸς ἄρτου, γυνὴ δὲ ἀνδρῶν τιμίας ψυχὰς ἀγρεύει. Ἀποδήσει τις πῦρ ἐν κόλπῳ, τὰ δὲ

ίμάτια οὐ κατακαύσει; Ἡ περιπατήσῃ τις ἐπ' ἀνθράκων πυρός, τοὺς δὲ πόδας οὐ κατακαύσει; Οὕτως ὁ εἰσελθὼν πρὸς γυναῖκα ὑπανδρον, οὐκ ἀθωωθήσεται, οὐδὲ πᾶς ὁ ἀπτόμενος αὐτῆς. Οὐ θαυμαστόν, ἐὰν ἀλῶ τις κλέπτων· κλέπτει γὰρ ἵνα ἐμπλήσῃ ψυχὴν πεινῶσαν. Ἐὰν δὲ ἀλῶ, ἀποτίσει ἑπταπλάσια, καὶ πᾶν 211 τὰ τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ δοὺς ῥύσεται ἑαυτόν. Ὁ δὲ μοιχὸς δι' ἔνδειαν φρενῶν ἀπώλειαν τῆ ἑαυτοῦ ψυχῆ περιποιεῖται· ὀδύνας τε γὰρ καὶ ἀτιμίας ὑποφέρει, τὸ δὲ ὄνειδος αὐτοῦ οὐκ ἐξαλειφθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα. Μεστός γὰρ ζήλου θυμὸς ἀνδρὸς αὐτῆς οὐ φείσεται ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως. Οὐκ ἀνταλλάσσεται οὐδενὸς λύτρου τὴν ἔχθραν, οὐδὲ μὴ διαλυθῆ πολλῶν δώρων. Υἱέ, φύλασσε ἐμοὺς λόγους, τὰς δὲ ἐμὰς ἐντολάς κρύψον παρὰ σεαυτῶ. Υἱέ, τίμα τὸν Κύριον, καὶ ἰσχύσεις· πλὴν δὲ αὐτοῦ μὴ φοβοῦ ἄλλον. Φύλαξον ἐμὰς ἐντολάς, καὶ βιώσεις· τοὺς δὲ ἐμοὺς λόγους ὡσπερ κόρας ὀμμάτων. Περίθου δὲ αὐτοὺς σοῖς δακτύλοις, ἐπίγραφον δὲ αὐτοὺς ἐπὶ τὸ πλάτος τῆς καρδίας σου. Εἶπον τὴν σοφίαν σὴν ἀδελφὴν εἶναι, τὴν δὲ φρόνησιν γνώριμον περιποίησαι σεαυτῶ, ἵνα σε τηρήσῃ ἀπὸ γυναικὸς ἀλλοτρίας καὶ πονηρᾶς, ἐὰν σε λόγοις τοῖς πρὸς χάριν ἐμβάλληται. Ἀπὸ γὰρ θυρίδος ἐκ τοῦ οἴκου αὐτῆς εἰς τὰς πλατείας παρακύπτουσα, ὃν ἂν ἴδῃ τῶν ἀφρόνων τέκνων νεανίαν ἐνδεῆ φρενῶν, παραπορευόμενον παρὰ γωνίαν ἐν διόδοις οἴκων αὐτῆς, καὶ λαλοῦντα ἐν σκότει ἐσπερινῶ, ἠνίκα ἂν ἡσυχία νυκτερινῆ ἦ καὶ γνοφώδης· ἡ δὲ γυνὴ συναντᾷ αὐτῶ εἶδος ἔχουσα πορνικόν, ἡ 212 ποιεῖ νέων ἐξίπτασθαι καρδίαν. Ἀνεπτρωμένη δὲ ἐστὶ καὶ ἄσωτος, ἐν οἴκῳ δὲ οὐχ ἡσυχάζουσιν οἱ πόδες αὐτῆς, χρόνον γὰρ τινα ἕξω ῥέμβεται, χρόνον δὲ ἐν πλατείαις παρὰ πᾶσαν γωνίαν ἐνεδρεύει. Εἶτα ἐπιλαβομένη ἐφίλησεν αὐτόν, ἀναιδεῖ δὲ προσώπῳ προσεῖπεν αὐτῶ· θυσία εἰρηνικὴ μοι ἐστὶ· σήμερον ἀποδίδωμι τὰς εὐχὰς μου. Ἐνεκεν τούτου ἐξῆλθον εἰς συνάντησίν σου· ποθοῦσα τὸ σὸν πρόσωπον εὕρηκά σε. Κεირίαις τέτακα τὴν κλίνην μου, ἀμφιτάποις δὲ ἔστρωκα τοῖς ἀπ' Αἰγύπτου. Διέρραγκα τὴν κοίτην μου κρόκῳ, τὸν δὲ οἶκόν μου κινναμώμῳ. Ἐλθὲ καὶ ἀπολαύσωμεν φιλίας ἕως ὄρθρου, δεῦρο καὶ ἐγκυλισθῶμεν ἔρωτι. Οὐ γὰρ πάρεστιν ὁ ἀνὴρ μου ἐν οἴκῳ· πεπόρευται ὁδὸν μακράν. Ἐνδεσμον ἀργυρίου λαβὼν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, δι' ἡμερῶν πολλῶν ἐπανήξει εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. Ἀπεπλάνησε δὲ αὐτόν πολλῆ ὀμιλία, βρόχοις τε τοῖς ἀπὸ χειλέων ἐξώκειλεν αὐτόν. Ὁ δὲ ἐπηκολούθησεν αὐτῇ κεφρωθεὶς, ὡσπερ δὲ βοῦς ἐπὶ σφαγὴν ἄγεται, καὶ ὡς κύων ἐπὶ δεσμούς ἢ ὡς ἔλαφος τοξέματι πεπληγὼς εἰς τὸ ἦπαρ· σπεύδει δὲ ὡσπερ ὄρνειον εἰς παγίδα, οὐκ εἰδὼς ὅτι περὶ ψυχῆς τρέχει. Νῦν οὖν, υἱέ, ἄκουέ μου καὶ πρόσσεχε ῥήμασι στόματός μου. Μὴ 213 ἐκκλινάτω εἰς τὰς ὁδοὺς αὐτῆς ἡ καρδία σου, καὶ μὴ πλανηθῆς ἐν ἀτραποῖς αὐτῆς· πολλοὺς γὰρ τρώσασα καταβέβληκε, καὶ ἀναρίθμητοὶ εἰσιν, οὓς πεφόνευκεν. Ὅδοι ἄδου ὁ οἶκος αὐτῆς κατάγουσαι εἰς τὰ ταμιεῖα τοῦ θανάτου. Καὶ εἰ ἐπὶ γυναικῶν τосαύτη ἡ ἀποτομία, πολλῶ μᾶλλον ἐπὶ τῶν ἀλλήλοις κατεργαζομένων τὴν ἀσχημοσύνην μεῖζον καὶ φοβερώτερον τὸ κρῖμα τῆς ὀργῆς. Ἄλλ' ἴσως ἐλθὼν τις λέξει· καὶ πόθεν τούτων ἡ ἀπόδειξις; Ἐκ τῶν θείων Γραφῶν παραστήσω σοι. Γέγραπται ἐν τῇ Γενέσει· Ἀβραὰμ κατώκησεν ἐν γῆ Χαναάν, Λὼτ δὲ κατώκησεν ἐν γῆ τῶν περιχώρων, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν Σοδόμοις. Οἱ δὲ ἄνθρωποι ἐν Σοδόμοις πονηροὶ καὶ ἁμαρτωλοὶ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ σφόδρα. Νόει οὖν τὴν δύναμιν τοῦ λόγου, ὅτι πονηροὺς καὶ ἁμαρτωλοὺς ἀποφηνάμενος τούτους οὐκ ἐπαύσατο ἄχρι τούτου, ἀλλὰ προσέθηκεν εἰπὼν, σφόδρα. Καὶ πάλιν λέγει· τῶ δὲ Ἀβραὰμ εἶπε Κύριος· κραυγὴ Σοδόμων καὶ Γομόρρων πεπλήθυνται, καὶ αἱ ἁμαρτίαι αὐτῶν μεγάλαι σφόδρα· δεικνὺς διὰ τούτων τὸ χαλεπὸν καὶ μυσαρὸν καὶ βαρὺ τῆς τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων παρανομίας. Τίνι 214 οὖν δεῖ πείθεσθαι; Τῇ θεῖᾳ Γραφῇ ἢ ἀνθρώποις φιληδόνοις καὶ ἀπεστερημένοις τῆς ἀληθείας; Οἱ γὰρ φιλήδονοι ἀναισχύντῳ προσώπῳ πρὸς ἀλλήλους ἐροῦσι· οὐ κρινεῖ ὁ Θεὸς ταῦτα, σωματικὰ γὰρ εἰσι. Ταῦτα δὲ προβάλλονται, ὅπως τὸν τῆς δικαιοκρίσιος τοῦ Θεοῦ φόβον

περιαροῦσι τῆς τοῦ πλησίον καρδίας, ἴν' οὕτως ἀφόβως καὶ ἀνεπισχέτως τὰς ὀρέξεις αὐτῶν κατεργάζωνται, καὶ μὴ ἦ ὁ διελέγχων. Πόσους ἐπλάνησαν οἱ λόγοι οὗτοι; Πόσους διέφθειραν; Πόσους ἀπώλεσαν; Καὶ πῶς μὲν ὁ διολισθήσας περὶ ἑαυτοῦ ἔχει τὸν κίνδυνον, ὁ δὲ καὶ ἐτέρους ἀναπειθῶν, καὶ ἐξέλκων τῆς εὐσεβείας, καὶ κατὰ κρημοῦ φέρων ἀνίλεως αὐτῶ ἢ κρίσις, κατὰ τὸ γεγραμμένον; Οὗτοι τοὺς ἀληθεῖς καὶ ἀψευδεῖς λόγους τοῦ Κυρίου ψευδηγορεῖν κατατολμῶσι, βλασφημοῦντες διὰ τὰς ἑαυτῶν ἐπιθυμίας. Εἰ γὰρ τοὺς ἐαλωκότας ἐν αἰσχύρῃ ταύτῃ καὶ μὴ μετανοήσαντας, οὐ κρινεῖ ὁ Θεός, κατὰ τὸν ἐκείνων ληρώδη λόγον, παύσεται ἐκ τούτου πᾶσα ἡ δικαιοκρισία τοῦ Θεοῦ. Οὐκ ἔστι δὲ οὕτως, οὐκ ἔστι. Μὴ γένοιτο! Πιστὸς γὰρ 215 Κύριος ἐν πᾶσι τοῖς λόγοις αὐτοῦ, καὶ ὅσιος ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ. Εἰ γὰρ περὶ ἀργοῦ λόγου λόγον μέλλομεν ἀποδιδόναι ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, πολλῶ μᾶλλον περὶ πράξεων βεβήλων τὰς εὐθύναις ὑφέξομεν, ἔάνπερ διὰ μετανοίας μὴ ἐξευμενίσωμεν τὸν δίκαιον καὶ ἀπαραλόγιστον Κριτὴν. Πῶς δὲ ἀκούοντες τὸ τοῦ Ἀποστόλου ῥητόν, οὐκ ἐρυθριῶσι, τὸ λέγον· οὐ γὰρ ἐκάλεσεν ἡμᾶς ὁ Θεὸς εἰς ἀκαθαρσίαν, ἀλλ' εἰς ἀγιασμόν; Δικαίως εἴρηται περὶ αὐτῶν· δι' ὃ παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτῶν εἰς ἀκαθαρσίαν, τοῦ ἀτιμάζεσθαι τὰ σώματα αὐτῶν ἐν ἑαυτοῖς. Καὶ πάλιν λέγει· διὰ τοῦτο παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς πάθη ἀτιμίας, αἵ τε γὰρ θήλειαι αὐτῶν ἠλλαξαν τὴν φυσικὴν χρῆσιν εἰς τὴν παρὰ φύσιν· ὁμοίως τε καὶ οἱ ἄρρενες ἀφέντες τὴν φυσικὴν χρῆσιν τῆς θηλείας ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ὀρέξει αὐτῶν εἰς ἀλλήλους, ἄρρενες ἐν ἄρσεσι τὴν ἀσχημοσύνην ἐπιδεικνύμενοι, καὶ τὴν ἀντιμισθίαν ἦν ἔδει τῆς πλάνης αὐτῶν ἐν ἑαυτοῖς ἀπολαμβάνοντες. Καὶ καθὼς οὐκ ἐδοκίμασαν ἔχειν τὸν Θεὸν ἐν ἐπιγνώσει, παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ποιεῖν τὰ μὴ καθήκοντα· πεπληρωμένους πάσῃ ἀδικίᾳ, <πορνεία>, πονηρίᾳ, κακίᾳ, πλεονεξίᾳ· μεστοὺς 216 φθόνου, ἔριδος, δόλου, κακοθηθείας· ψιθυριστάς, καταλάλους, θεοστυγεῖς, ὑβριστάς, ὑπερηφάνους, ἀλαζόνας, ἐφευρετὰς κακῶν, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀσυνέτους, ἀσυνθέτους, ἀστόργους, ἀνελεήμονας, οἵτινες τὸ δικαίωμα τοῦ Θεοῦ ἐπιγνόντες, ὅτι οἱ τὰ τοιαῦτα πράσσοντες ἄξιοι θανάτου εἰσίν, οὐ μόνον αὐτὰ ποιοῦσιν, ἀλλὰ καὶ συνευδοκοῦσι τοῖς πράσσουσιν. Ὅραξ ὅτι ὅσα λαλοῦσιν ἢ διαπράττονται ἀδόκιμα, ἕξω δοκίμου νοὸς προβάλλονται; Μὴ οὖν προσχῶμεν τοῖς ἀπατηλοῖς αὐτῶν λόγοις, ἵνα μὴ ἔλθῃ καὶ ἐφ' ἡμᾶς τὰ προλεχθέντα· μηδὲ δῶμεν χώραν ἡδονικοῖς τε καὶ θανατηφόροις λογισμοῖς, ἵνα μὴ ῥηθῇ καὶ ἐφ' ἡμᾶς τὸ γεγραμμένον· διέστρεψαν τὸν ἑαυτῶν νοῦν, καὶ ἐξέκλιναν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν τοῦ μὴ βλέπειν εἰς τὸν οὐρανόν, μηδὲ μνημονεύειν κριμάτων δικαίων. Λέγει δὲ καὶ ὁ μακάριος ἀπόστολος Πέτρος· οἶδε Κύριος εὐσεβεῖς ἐκ πειρασμοῦ ῥύεσθαι, ἀμαρτωλοὺς δὲ εἰς ἡμέραν κρίσεως κολαζομένους τηρεῖν, μάλιστα δὲ τοὺς ὀπίσω σαρκὸς ἐν ἐπιθυμίαις μiasμοῦ πορευομένους, καὶ κυριότητος καταφρονοῦντας. Τολμηταί, αὐθάδεις, 217 δόξας οὐ τρέμουσι βλασφημοῦντες, ὅπου Ἄγγελοι ἰσχύει καὶ δυνάμει μεῖζονες ὄντες, οὐ φέρουσι κατ' αὐτῶν βλάσφημον κρίσιν. Οὗτοι δὲ ὡς ἄλογα ζῶα φυσικά, γεγεννημένα εἰς ἄλωσιν καὶ φθοράν, ἐν οἷς ἀγνοοῦσι βλασφημοῦντες, ἐν τῇ φθορᾷ αὐτῶν καταφθαρήσονται, κομιούμενοι μισθὸν ἀδικίας· ἡδονὴν ἠγούμενοι τὴν ἐν ἡμέρᾳ τρυφήν. Σπίλοι καὶ μῶμοι ἐντρυφῶντες ἐν ταῖς ἀπάταις αὐτῶν συνευωχούμενοι ὑμῖν. Ὀφθαλμοὺς ἔχοντες μεστοὺς μοιχαλίας καὶ ἀκαταπαύστους ἀμαρτίας, δελεάζοντες ψυχὰς ἀστηρίκτους, καρδίαν γεγυμνασμένην πλεονεξίας ἔχοντες, κατάρως τέκνα! Καταλιπόντες εὐθεῖαν ὁδὸν ἐπλανήθησαν, ἐξακολουθήσαντες τῇ ὁδῷ τοῦ Βαλαὰμ τοῦ Βοσόρ, ὃς μισθὸν ἀδικίας ἠγάπησεν, ἔλεγξιν δὲ ἔσχεν ἰδίας παρανομίας· ὑποζύγιον ἄφωνον ἐν ἀνθρώπου φωνῇ φθεγξάμενον, ἐκώλυσε τὴν τοῦ Προφήτου παραφροσίαν. Οὗτοι εἰσι πηγαὶ ἄνυδροι καὶ ὀμίχλαι ὑπὸ λαίλαπος ἐλαυνόμεναι, οἷς ὁ ζόφος τοῦ σκότους εἰς αἰῶνα τετήρηται. Ὑπέρογκα γὰρ ματαιότητος φθεγγόμενοι, δελεάζουσιν ἐν ἐπιθυμίαις

σαρκὸς ἀσελγείας τοὺς ὀλικῶς ἀποφεύγοντας τοὺς ἐν πλάνῃ ἀναστρεφόμενους, 218 ἔλευθερίαν αὐτοῖς ἐπαγγελλόμενοι, αὐτοὶ δοῦλοι ὑπάρχοντες τῆς φθορᾶς. Ὡ γάρ τις ἤττηται, τούτῳ καὶ δεδούλωται. Εἰ γὰρ ἀποφυγόντες τὰ μιάσματα τοῦ κόσμου ἐν ἐπιγνώσει τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, τούτοις δὲ πάλιν ἐμπλακέντες ἤττωνται, γέγονεν αὐτοῖς τὰ ἔσχατα χεῖρονα τῶν πρώτων. Κρεῖσσον γὰρ ἦν αὐτοῖς μὴ ἐπεγνωκέναι τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης ἢ ἐπιγνοῦσιν εἰς τὰ ὀπίσω ἀνακάμψαι ἀπὸ τῆς παραδοθείσης αὐτοῖς ἀγίας ἐντολῆς· συμβέβηκε <δὲ> αὐτοῖς τὸ τῆς ἀληθοῦς παροιμίας· κύων ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸν ἴδιον ἔμετον, καὶ ὅς λουσαμένη εἰς κύλισμα βορβόρου. Τί πρὸς ταῦτα ἀντερεῖν δυνήσονται οἱ ψυχρολόγοι, καὶ νέων ψυχῶν ἀπατεῶνες; Διελέγχει δὲ αὐτοὺς καὶ ἕτερος μαθητῆς λέγων· Ἰούδας, Ἰησοῦ Χριστοῦ δοῦλος, ἀδελφὸς δὲ Ἰακώβου, τοῖς ἐν Θεῷ Πατρὶ ἡγαπημένοις καὶ Ἰησοῦ Χριστῷ τετηρημένοις κλητοῖς· ἔλεος ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἐν ἀγάπῃ πληθυνθείη. Ἀγαπητοί, πᾶσαν σπουδὴν ποιούμενος τοῦ γράφειν ὑμῖν περὶ τῆς κοινῆς ἡμῶν σωτηρίας, ἀνάγκην ἔσχον γράψαι ὑμῖν, ἐπαγωνίζεσθαι παρακαλῶν τῇ ἅπαξ 219 παραδοθείσῃ τοῖς ἀγίοις πίστει. Παρεισέδυσαν γὰρ τινες ἄνθρωποι, οἱ πάλαι προγεγραμμένοι εἰς τοῦτο τὸ κρίμα, ἀσεβεῖς, τὴν τοῦ Κυρίου χάριν μετατιθέντες εἰς ἀσέλγειαν, καὶ τὸν μόνον Δεσπότην καὶ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἀρνούμενοι. Ὑπομνήσαι δὲ ὑμᾶς βούλομαι, εἰδόμενος ἅπαξ πάντα, ὅτι Κύριος λαὸν ἐκ γῆς Αἰγύπτου σώσας, τὸ δεύτερον τοὺς μὴ πιστεύσαντας ἀπώλεσεν, ἀγγέλους τε τοὺς μὴ τηρήσαντας τὴν ἑαυτῶν ἀρχήν, ἀλλ' ἀπολιπόντας τὸ ἴδιον οἰκητήριον, εἰς κρίσιν μεγάλης ἡμέρας ἐν δεσμοῖς αἰδίοις ὑπὸ ζόφον τετήρηκεν. Ὡς Σόδομα καὶ Γόμορρα, καὶ αἱ περὶ αὐτὰς πόλεις τὸν ὅμοιον τρόπον τούτοις ἐκπορνεύσασαι καὶ ἀπελθοῦσαι ὀπίσω σαρκὸς ἐτέρας, πρόκεινται δεῖγμα, πυρὸς αἰωνίου δίκην ἐπέχουσαι. Ὁμοίως μέντοι καὶ οὗτοι ἐνυπνιαζόμενοι, σάρκα μὲν μαιίνουσι, κυριότητα δὲ ἀθετοῦσι, δόξας δὲ βλασφημοῦσιν. Ὁ δὲ Μιχαὴλ ὁ ἀρχάγγελος, ὅτε τῷ Διαβόλῳ διακρινόμενος διελέγετο περὶ τοῦ σώματος Μωυσέως, οὐκ ἐτόλμησε κρίσιν ἐπενεγκεῖν βλασφημίας, ἀλλ' εἶπεν· ἐπιτιμήσαι σοι Κύριος. Οὗτοι δὲ ὅσα μὲν οὐκ οἶδασι βλασφημοῦσιν, ὅσα δὲ φυσικῶς ὡς τὰ 220 ἄλογα ζῶα ἐπίστανται, ἐν τούτοις φθείρονται. Οὐαὶ αὐτοῖς, ὅτι τῇ ὁδῷ τοῦ ΚΑΪΝ ἐπορεύθησαν, καὶ τῇ πλάνῃ τοῦ Βαλαάμ μισθοῦ ἐξεχύθησαν, καὶ τῇ ἀντιλογίᾳ τοῦ Κορὲ ἀπώλοντο. Οὗτοί εἰσιν ἐν ταῖς ἀγάπαις ὑμῶν σπιλάδες, συνευωχούμενοι ἀφόβως, ἑαυτοὺς ποιμαίνοντες, νεφέλαι ἄνυδροι ὑπὸ ἀνέμων παραφερόμεναι, δένδρα φθινοπωρινὰ ἄκαρπα, δις ἀποθανόντα, ἐκρίζωθέντα, κύματα ἄγρια θαλάσσης ἐπαφρίζοντα τὰς ἑαυτῶν αἰσχύνας, ἀστέρες πλανῆται, οἷς ὁ ζόφος τοῦ σκότους εἰς αἰῶνα τετήρηται. Προεφήτευσεν δὲ καὶ [ἐν] τούτοις ἔβδομος ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ Ἐνώχ, λέγων· ἰδοὺ ἦλθε Κύριος ἐν ἀγίαις μυριάσιν Ἀγγέλων αὐτοῦ, τοῦ ποιῆσαι κρίσιν κατὰ πάντων καὶ ἐλέγξαι πάντας τοὺς ἀσεβεῖς περὶ πάντων ἔργων ἀσεβείας αὐτῶν, ὧν ἠσέβησαν, καὶ περὶ πάντων σκληρῶν λόγων, ὧν ἐλάλησαν κατ' αὐτοῦ. Οὗτοί εἰσι γογγυσταί, μεμψίγοροι, κατὰ τὰς ἐπιθυμίας ἑαυτῶν πορευόμενοι, καὶ τὸ στόμα αὐτῶν λαλεῖ ὑπέρογκα, θαυμάζοντες προ 221 σῶπῳ ὠφελείας χάριν. Ὑμεῖς δέ, ἀγαπητοί, μνήσθητε τῶν προειρημένων ῥημάτων ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἔλεγον ὑμῖν ὅτι ἐπ' ἔσχατου τοῦ χρόνου ἐλεύσονται ἐμπαῖκται κατὰ τὰς ἑαυτῶν ἐπιθυμίας τῶν ἀσεβειῶν πορευόμενοι. Οὗτοί εἰσιν οἱ ἀποδιορίζοντες, ψυχικοί, Πνεῦμα μὴ ἔχοντες. Ὑμεῖς δέ, ἀγαπητοί, ἐποικοδομοῦντες ἑαυτοὺς τῇ ἀγιωτάτῃ ὑμῶν πίστει, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ προσευχόμενοι, ἑαυτοὺς ἐν ἀγάπῃ Θεοῦ τηρήσατε, προσδεχόμενοι τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ζωὴν αἰώνιον. Καὶ οὓς μὲν ἐλέγγετε διακρινόμενους, οὓς δὲ σῶζετε ἐκ πυρὸς ἀρπάζοντες, οὓς δὲ ἐλεᾶτε ἐν φόβῳ, μισοῦντες καὶ τὸν ἀπὸ τῆς σαρκὸς ἐσπιλωμένον χιτῶνα. Τῷ δὲ δυναμένῳ φυλάξαι ὑμᾶς ἀπταιστούς, καὶ στῆσαι κατ' ἐνώπιον τῆς δόξης αὐτοῦ ἀμώμους ἐν ἀγαλλιάσει,

μόνω Θεῶ, διὰ Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Κύριον ἡμῶν, δόξα, μεγαλωσύνη, κράτος, ἔξουσία, πρὸ παντὸς τοῦ αἰῶνος, καὶ νῦν, καὶ εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν. 222 Γέγραπται δὲ καὶ ἐν τῷ νόμῳ Μωυσέως, ὃς ἐὰν κοιμηθῇ μετὰ ἄρρενος κοίτην γυναικός, βδέλυγμα ἐποίησαν ἀμφότεροι· θανάτῳ θανατούσθωσαν, ἔνοχοί εἰσιν. Ἴδου ἐξήλεγκται καὶ διαπέπτωκεν ὁ ληρώδης αὐτῶν λόγος. Μὴ οὖν ἀπατάτωσαν οἱ ἐν ἀσωτία ζῶντες σέ, μηδὲ οἱ ἐν ὑποκρίσει δελεάζοντες ψυχὰς ἀστηρίκτους. Ἀλλὰ τούτους ὄρα, καὶ τὸν βίον διαμιμοῦ τῶν ἐν φόβῳ, συνειδήσει ἀγαθῇ, λατρευόντων τῷ Κυρίῳ. Ἐγὼ δὲ οὐχ ὡς δίκαιον ἑμαυτὸν συνιστῶν καὶ ἄμεμπτον ἐν τοῖς ἔργοις ταῦτα λαλῶ πρὸς σέ· εἰμί γὰρ κατεγνωσμένος τοῖς ἔργοις καὶ ἀτιμίας πλήρης. Ἀλλὰ μνήμην λαβὼν τῶν ὑπὸ σοῦ ῥηθέντων, καὶ ἡλίκοις κινδύνοις περιπίπτουσιν οἱ νεόφυτοι ἐκ συναναστροφῆς ἀθέσμου καὶ ἀκρίτου συγκαταβάσεως, τούτου χάριν ἠναγκάσθην τούτοις χρήσασθαι τοῖς λόγοις. Χρὴ γὰρ πάντα Χριστιανόν, μᾶλλον δὲ πάντα ἄνθρωπον, τρέμειν καὶ ἀγωνιᾶν περὶ τῆς τοῦ πλησίον σωτηρίας, καθότι μέλη ἐσμὲν ἀλλήλων. Ἐξαιρέτως δὲ χρὴ ἀσκανδαλίστους διαφυγόντας πρὸς Κύριον, δεδιότας τὴν ἀπειλήν τοῦ εἰπόντος· ὃς δ' ἂν σκανδαλίση ἓνα τῶν μικρῶν τούτων τῶν πιστευόντων εἰς ἐμέ, 223 συμφέρει αὐτῷ ἵνα κρεμασθῇ μύλος ὄνικος περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ καταποντισθῇ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης. Χρὴ οὖν ἐγρηγορέναι, καὶ νήφειν, καὶ νουθετεῖν, καὶ παρακαλεῖν εἰς τὸν ἓνα, πρὶν ἡμᾶς καταλάβῃ τὰ κακά. Ὡσπερ γὰρ οἱ σπείροντες ἐν δάκρυσιν, ἐν ἀγαλλιάσει θεριοῦσιν, οὕτως οἱ σπείροντες εἰς τὴν σάρκα ἑαυτῶν, ἐκ τῆς σαρκὸς θεριοῦσι φθοράν· καὶ οὐκ ἔστι προσωποληψία παρὰ τῷ Κυρίῳ. Πρόσχωμεν οὖν ἑαυτοῖς, μετὰ δακρύων μετανοοῦντες τῷ Κυρίῳ, ἵνα ῥυσθῶμεν τοῦ φόβου ἐκείνου τοῦ μέλλοντος. Ἀκούομεν γὰρ τοῦ Προφήτου λέγοντος· τίς ἀναγγελεῖ ὑμῖν τὸν τόπον τὸν αἰώνιον; Τίς ἀναγγελεῖ ὑμῖν ὅτι πῦρ καίεται; Καὶ πάλιν λέγει· καὶ ἐξελεύσονται, καὶ ὄψονται τὰ κῶλα τῶν ἀνθρώπων τῶν παραβεβηκότων ἐν ἐμοί· ὁ γὰρ σκῶληξ αὐτῶν οὐ τελευτήσῃ, καὶ τὸ πῦρ αὐτῶν οὐ σβεσθήσεται, καὶ ἔσονται εἰς ὄρασιν πάση σαρκί. Προσεύχου δὲ περὶ ἐμοῦ, παρακαλῶ, ὅπως κἀγὼ καταξιωθῶ ποιῆσαι καρπὸν εὐπρόσδεκτον τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ. Ἀμήν.